

Chương 42: Tình Thế Khó Khăn

(Số từ: 2924)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:03 PM 18/02/2025

Một chàng trai đã cứu cô nhưng sau đó đột nhiên biến mất.

Charlotte dường như nghĩ rằng cậu đã trở thành ăn xin. Đó là lý do tại sao cô hỏi tôi ai cũng là ăn xin để tìm ra cậu ấy, bởi vì một kẻ ăn xin sẽ biết một kẻ ăn xin tốt hơn bất kỳ ai.

Một học viên từ một tổ chức ăn xin đã vào Temple. Đối với Charlotte, tôi có vẻ là lựa chọn tốt nhất để tìm kiếm cậu ấy đó cho cô nàng.

Nhưng trong khi Charlotte có vẻ lý trí, cô không hề như vậy. Những cảm xúc lóe lên trong mắt cô khi cô bảo tôi đi tìm người đó cho thấy Charlotte không hề bình tĩnh chút nào.

Cô trông như sắp mất lý trí. Charlotte, người đã đe dọa tôi và khẳng định bắt tôi phải tự tìm mình, dường như không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Charlotte đã tiến hành kiểm tra lý lịch tỉ mỉ của tôi chỉ trong vài ngày, tuy nhiên cô có vẻ không thể suy nghĩ một cách sáng suốt.

Tôi nghĩ cô hẳn sẽ nghĩ cậu ấy đáng nghi khi nghe Dyrus kể lại, nhưng cô không có vẻ như vậy vào lúc này. Cô chỉ cảm thấy tuyệt vọng khi tìm được một người rất thân thiết với mình.

Trong một số trường hợp, có những người không bao giờ nghi ngờ bất kỳ ai.

Charlotte dường như không nghĩ rằng cậu ấy đáng ngờ chút nào. Có lẽ cô nghĩ rằng tôi lúc đó chỉ bỏ trốn hoặc bị bắt cóc và giết chết.

Đó là những gì tôi tin là cô đang nghĩ.

Nếu cô có chút nghi ngờ nào rằng tôi là ác quỷ đội lốt người, Charlotte hẳn đã nghi ngờ tôi.

Nếu cô kiểm tra xuất thân của tôi là ăn xin, ngày cấp CMND của tôi và đích thân thẩm vấn những người ăn xin, Charlotte sẽ nhận ra rằng một ngày nào đó tôi đột nhiên xuất hiện.

Tuy nhiên, Charlotte quá ám ảnh với việc tìm kiếm Valier đến nỗi cô chỉ muốn lợi dụng tôi như một công cụ để tìm cậu ấy thay cô, nhưng lại không tự mình đi tìm hiểu kỹ về tôi.

Tôi cảm thấy khá tốt, nhưng mặt khác thì không. Bây giờ tôi đang ở trong tình thế phải lừa dối cô nàng đang tuyệt vọng tìm kiếm tôi.

Tôi đã được giao nhiệm vụ kỳ lạ này là tìm và đưa mình đến Charlotte.

Xuất hiện trước mặt cô với vẻ ngoài của Valier sẽ giải quyết được mọi chuyện, nhưng cô sẽ không để tôi đi. Cô sẽ bằng cách nào đó cố gắng giữ tôi bên cạnh.

Tôi nên làm gì?

Một trong những trợ lý của tôi, Sarkegaar, là người đã bắt cóc Công chúa Đế quốc. Sẽ là vô lý nếu tiết lộ danh tính thực sự của tôi với cô và đứng trước mặt cô dưới hình dạng Valier sẽ rất nguy hiểm.

Đây không bao giờ là vấn đề mà tôi có thể tự mình quyết định.

Tôi đã phải thảo luận vấn đề này với Loyar, Eleris và Sarkegaar.

Dù sao đi nữa, lúc này tôi đã hoàn toàn bị mắc kẹt giữa Bertus và Charlotte.

Tùy thuộc vào hành động của tôi, sẽ quyết định xem quyết định đến Temple có phải là quyết định tồi tệ nhất mà chúng tôi có thể đưa ra hay không.

Người gần gũi nhất với tôi về mặt cơ thể là Bertus, và người gần gũi nhất với trái tim tôi là Charlotte.

Thú thật thì, tôi cảm thấy rất tiếc. Tôi không ở trong tình huống có thể xuất hiện trước mặt cô nàng, người đang tuyệt vọng tìm kiếm tôi, và tôi thực sự phải giúp kẻ thù không đội trời chung của Charlotte.

Và băng đảng này giờ đã nằm trong tầm ngắm của Công chúa. Tôi không biết về Bertus, nhưng Công chúa chắc chắn sẽ xóa sổ băng đảng Rotary nếu tôi làm trò gì đó. Có lẽ cô sẽ nói về mối liên hệ của tôi với Hội đạo tặc với các giáo viên và thậm chí có thể đuổi tôi khỏi Temple.

Giả vờ không biết cũng vô ích thôi. Charlotte đã hiểu rõ mọi chuyện rồi.

Cô không biết những chi tiết quan trọng nhất, nhưng cô biết tất cả những sự thật có thể khiến tôi khó chịu.

Tôi không thể nói với Bertus những gì Charlotte đã chỉ thị cho tôi làm. Chỉ cần nói với cậu thôi là tôi sẽ bị đau đầu mất. Nếu sau này cậu hỏi tôi, tôi đã nói chuyện gì với Charlotte, tôi nên nói gì với cậu đây?

Cả Bertus và Charlotte đều đang tìm tôi. Bertus muốn trả thù và Charlotte muốn bảo vệ.

Mọi thứ đã trở nên méo mó.

Dù sao thì, chuyện gì đã xảy ra với Dyrus? Tôi thậm chí không thể hỏi Charlotte, nhưng tôi tò mò. Nếu Công tước Salerian trả thù anh, anh sẽ không còn ở thế giới này nữa. Tôi chỉ có thể hy vọng rằng Charlotte đang bảo vệ anh tốt.

Bây giờ tôi đang lo lắng về ai?

Cả hai người thừa kế ngai vàng Đế quốc đều muốn tôi làm gì đó cho họ. Sẽ tốt hơn nếu tôi chỉ làm gì đó với một bên, nhưng tôi lại mơ hồ liên quan đến cả hai bên. Thật là một tình huống khổ như chó.

Đúng là như vậy.

Vấn đề của Charlotte cần được thảo luận riêng. Và không chỉ có vậy.

Tôi cũng phải chuẩn bị cho cuộc đấu tay đôi với Art vào cuối tuần này. Rõ ràng là hắn sẽ đánh tôi tơi tả khi đến lúc đó, nhưng sau đó hắn sẽ không thể làm điều đó dễ dàng như vậy nữa.

Khi tôi quay trở lại ký túc xá thì có người gọi tôi.

“Này, đồ ăn xin.”

"Cái gì?"

Đó là Harriet de Saint-Owan. Khi tôi phản ứng, cô che miệng và cười.

“Hử? Tôi có gọi cậu đâu? Tôi chỉ nói một từ vu vơ thôi. Bộ cậu là ăn xin à?”

Có phải cô đang cố trả thù tôi bằng chính phương pháp tôi đã dùng với cô không?

“Hử, đúng thế mà?”

“H, hử?”

Khi tôi đồng ý, biểu cảm của cô gái kia trở nên bối rối như thể đây không phải là phản ứng mà cô mong đợi. Tôi chưa bao giờ thiết lập cô thành kiểu nhân vật như vậy, vậy tại sao cô lại dễ thương đến thế?

Cô giống như một đứa trẻ nghĩ rằng mình thông minh. Cô dễ thương đến nỗi tôi thậm chí không thể giận cô nàng.

“Tôi là ăn xin, cậu nói đúng. Vậy thì sao?”

“Hử, ờm... Aaa...”

Điều cô mong đợi tôi nói là: "Đừng gọi tôi là ăn xin!", tuy nhiên điều cô nhận được là: “Đúng thế mà“. Vì vậy, khi tôi hỏi cô muốn gì, cô có vẻ bối rối, vì có lẽ cô không có gì để nói với tôi.

“Tôi nghe rồi. Chuyện đó. Tôi nghe là cậu sắp quyết đấu à?”

Tại sao cô lại giả vờ nghe thấy ở đâu đó khi cô ở ngay đó khi chuyện đấy xảy ra? Bất kể người ta nhìn nhận thế nào, đây chỉ là một câu hỏi cô nghĩ ra ngay tại chỗ.

“Phải.”

“Tiền bối kia là người rất đáng sợ, cậu sẽ bị đánh rất thảm đấy biết không?”

“Cậu nói đúng, cậu nói đúng. Tôi tự hỏi liệu hắn có giết tôi không.”

Cô có vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời hờ hững của tôi.

“.....Cậu không sợ sao?”

“Tôi có sợ không à? Sợ đến mức sắp tè ra quần luôn rồi ấy.”

Cô có vẻ còn bối rối hơn khi tôi坦然 nói rằng thực ra tôi đang sợ.

Cô biết tôi là một kẻ gây rối, nhưng có vẻ như đánh giá của cô về tôi đang bị xem là một người hoàn toàn khó hiểu.

“Vậy tại sao cậu lại chấp nhận thách đấu nếu bản thân sợ?”

“Tôi biết mà? Có lẽ tôi sẽ tình cờ xoay chuyển tình thế bằng cách nào đó.”

Tôi không hề nói bất cứ điều gì như: “Tôi đang cố gắng đánh thức khả năng Siêu nhiên của mình bằng cách đặt mình vào những tình huống cực kỳ áp lực về mặt tâm lý”.

Harriet nhìn tôi chằm chằm như thể tôi bị điên. Cuối cùng, cô lắc đầu.

Cô thậm chí còn nở một nụ cười gian xảo trên môi.

"Vậy thì tôi đoán là mình sẽ phải xem xem cậu có thực sự bị đánh không."

“Được thôi.”

“.....Hừ!”

Tôi đã đến phòng tập thể dục.

Và có vẻ như cuộc trò chuyện của chúng tôi vừa rồi khá bình tĩnh.

Khả năng thể chất của tôi không kém gì các bạn cùng lớp, rõ ràng là không thể so sánh với những người có tài năng chiến đấu.

Tất nhiên, những người như Erich Lafaeri, người có tài năng chiến đấu nhưng không hề nỗ lực, cũng không nằm trong số đó.

Trong phòng tập thể dục của ký túc xá lớp A, có hai học viên đang cầm kiếm tập luyện và một mình đánh bù nhìn hoặc luyện tập tư thế.

A-2, Ellen Artorius và A-5 Cliffman, chỉ có hai người đó. Hai người đó luyện tập mỗi ngày theo thói quen của riêng họ. Họ không ra ngoài chơi vào cuối tuần và chỉ luyện tập suốt cả ngày.

Tuy nhiên, hai người họ đang luyện tập riêng biệt trong khi vẫn ở cùng một không gian và có 100% khả năng là họ thậm chí chưa nói chuyện với nhau một lần nào cho đến tận bây giờ.

Hiện tại tôi chỉ mới mua một thanh kiếm tập.

Nhưng làm sao tôi có thể luyện kiếm được? Họ chỉ tự vựng kiếm của mình thôi.

Tôi thường mô tả là "Họ đã luyện kiếm" trong tiểu thuyết của mình mà không đi sâu vào chi tiết. Lên cấp cũng gần giống vậy, tôi chỉ nói là họ lên cấp hoặc thăng cấp. Hoặc nói thẳng ra là họ đã giỏi hơn ở khoản này hay khoản kia.

Tôi không yêu cầu họ dạy tôi, nên họ không dạy. Tôi chỉ bắt đầu vựng kiếm.

Tất nhiên, không phải tất cả đều ngẫu nhiên. Tôi đã cố gắng nhớ lại các động tác kiếm thuật mà tôi đã học tuần trước và theo dõi chúng trong khi phát lại ký ức đó trong tâm trí. Tôi đã luyện tập các kỹ thuật và động tác kiếm thuật trong khi nhìn vào hướng dẫn được cung cấp. Có quá nhiều việc phải làm để cô đọng lại chỉ trong một từ.

Tôi nhận ra rằng sức mạnh của cơ cổ tay và cẳng tay phải được hỗ trợ, động tác chân cũng rất quan trọng.

Tôi không thể tin được là hai người đó có thể tự mình làm điều này mỗi ngày.

Hai người lạng lẽ vựng kiếm trông lại thật đáng kinh ngạc với tôi.

“Hộc...Hộc...”

Sau bữa tối, Ellen vẫn tiếp tục vung kiếm, và ngay cả sau khi Cliffman trở về ký túc xá, cô vẫn tiếp tục luyện tập một mình.

Tất nhiên, cô không chỉ vung kiếm, cô dường như còn làm những việc khác như đi đâu đó rồi quay lại sau. Cuối cùng, sau một thời gian trôi qua, tôi là người duy nhất còn lại luyện tập và vung kiếm.

Liệu điều này có tạo nên sự khác biệt không?

Tôi chỉ làm điều này trong một ngày, nhưng tôi đã cảm thấy kiệt sức và mệt mỏi. Tôi phải làm quen với việc tập luyện, không chỉ vì cuộc đấu vào tuần tới. Tôi không thể tin vào hành động điên rồ của mình mãi được.

Đó là điều tôi nhận ra.

Bọn học viên năm ba thậm chí còn không đến khi trời tối. Cuối cùng, đúng như tôi dự đoán, bọn họ không muốn chạm trực tiếp vào Hoàng tử. Và bọn họ bắt học viên năm hai làm điều đó vì bọn họ.

Học viên năm ba không đến. Tuy nhiên, có một người bất ngờ bước vào phòng tập.

“.....”

“Hậu bối. Tôi nghe nói cậu ở đây.”

Đó là Adriana, học viên năm hai với thái độ điềm tĩnh.

Cô nhú mảy khi nhìn tôi nằm dài ra với thanh kiếm tập bên cạnh, mồ hôi nhễ nhại.

“Cô đang làm gì ở đây?”

“...Redina yêu cầu tôi đến.”

“Con nhóc đó à?”

Cô ấy nhờ cô điều đó để làm gì?

“Vâng, Art có vẻ rất mong chờ chuyện này, nên cậu ấy có thể đánh cậu đến chết. Redina đã cố gắng ngăn cản cậu ấy.”

Cô ấy là một cô gái tốt, đến mức tôi cảm thấy thực sự có lỗi vì đã quá khắc nghiệt với cô ấy. Adriana thở dài khi thấy tôi kiệt sức như thế nào.

“Nhưng nhìn cậu bây giờ thì có vẻ như cậu ít nhất cũng đang cố gắng làm điều gì đó.”

“Ờ thì... Ít nhiều như vậy.”

“Chỉ vì cậu làm điều này trong khoảng 2 tuần không có nghĩa là cậu có thể đánh bại Art. Cậu biết điều đó nhỉ?”

Adriana có vẻ không hiểu tôi đang làm gì.

'Tại sao lại chấp nhận quyết đấu mà rõ ràng là bản thân sẽ thua và vùng kiếm trong phòng tập cho đến khi gần như tự tử? Không có cơ hội chiến thắng.'

Đó chính là điều cô muốn nói với tôi.

“Tôi phải làm gì đó.”

“Cậu sẽ thua. Một cách thảm hại.”

"Tôi biết."

“...Chỉ cần xin lỗi ngay bây giờ, trước khi cậu phải chịu đựng sự sỉ nhục lớn hơn. Cậu chắc chắn nhận ra rằng mình đang đi quá xa. Art không phải là một người tồi tệ như cậu nghĩ.”

“Tôi cũng không nghĩ hẳn là người xấu.”

Tôi hoàn toàn hiểu được tại sao hắn lại ném găng tay sau khi phải chịu đựng một điều như thế. Hắn bị đàn em làm nhục. Adriana khẽ cắn môi.

“Cậu biết là mình sẽ thua và cậu cũng không nghĩ Art là người xấu, vậy tại sao cậu vẫn muốn tiếp tục cuộc đấu này mà không xin lỗi?”

“Chỉ vì thế thôi.”

Tôi lại đứng dậy với thanh kiếm tập của mình và bắt đầu luyện tập tư thế.

“Tôi, phải bị đánh.”

“.....Gì cơ?”

“Thế là hết.”

Không phải là tôi muốn bị đánh đập, mà là tôi chỉ muốn bị đánh.

Vútt! Vù!

Tôi phải chịu đòn để vượt qua tình huống khó khăn này. Adriana nhìn tôi chăm chăm một lúc lâu, rồi thở dài.

“Hậu bối.”

“Vâng.”

Adriana từ từ tiến lại gần tôi như thể muốn ngăn tôi lại và lấy thanh kiếm từ tay tôi.

Sau đó, cô nhẹ nhàng thực hiện những động tác mà tôi đã cố gắng thực hiện cho đến bây giờ. Nhìn vào gương, nó không thể so sánh với những động tác vụng về mà tôi thể hiện. Chúng là những động tác gần như hoàn hảo, giống như một điệu múa kiếm.

“...Tại sao cô lại chỉ cho tôi những thứ mà tôi thậm chí còn không thể bắt chước được...”

Adriana thở dài như thể chính cô cũng không hiểu mình đang làm gì và trả lại thanh kiếm luyện tập cho tôi.

"Thử đi."

Sau đó, tôi cố gắng thực hiện chính xác những động tác mà Adriana vừa chỉ cho tôi bằng cách sử dụng bù nhìn.

“.....”

“.....”

Cả hai chúng tôi nhìn nhau trong im lặng. Cô tiến lại gần tôi, nắm lấy cánh tay tôi và lắc nó. Nó chắc chắn là mềm nhũn vì lúc đó tôi cảm thấy khá mệt mỏi.

“Sẽ chẳng có ích gì nếu cậu cố làm điều này khi cậu đã cạn kiệt năng lượng. Cậu sẽ chỉ làm đau cổ tay mình thôi.”

Adriana nhìn tôi với vẻ thương hại, rồi đột nhiên nhắm mắt lại. Một loạt ánh sáng trắng xuất hiện từ tay cô và bắt đầu nhót nhọt trên cơ thể tôi.

“Đâ, đây là...”

“...À, cậu không biết nhỉ.”

Sau đó Adriana lại mở mắt ra.

“Tôi muốn trở thành Thánh Kỵ Sĩ.”

Cô có vẻ có tài năng về cả Thánh Lực và Kiếm Thuật. A-2 năm hai, Adriana. Nếu cô là số 2 của Lớp A, tôi cho rằng cô còn có nhiều tài năng hơn nữa.

Cô chắc chắn là người đáng kinh ngạc khi có thể sử dụng Thánh Lực ở độ tuổi của này.

Vừa rồi cô đã khôi phục sinh lực cho tôi bằng ma thuật. Mọi cơn đau nhức cơ bắp và mệt mỏi của tôi chắc hẳn đã được giải tỏa hoàn toàn.

“Bây giờ, thử lại nhé.”

“Vâng, cảm ơn.”

Sức lực của tôi hẳn đã được phục hồi. Trong lòng tràn đầy lòng biết ơn, tôi cố gắng lần theo chuyển động của Adriana một lần nữa.

“.....”

“.....”

Không có gì thay đổi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading